

MURAKAMI RYŪ

Audiția

Traducere din limba japoneză
de Florin Oprina

POLIROM
2021

— Nu e vorba de reviste mari, mai degrabă de cataloage pentru cumpărături prin poștă sau de reclame în ziare.

— Am înțeles. Locuiți în Suginami, nu? Nu vreau să fiu indiscret, dar nu știm ce stil de viață are o fată tânără ca dumneavoastră și ne întrebam de câți bani are nevoie. Dacă vă deranjează, puteți să nu-mi răspundeți. Văd că locuiți în... *Casa Prima*, asta e o vilă, nu? În ultimul timp sînt foarte multe tinere care trăiesc extravagant. Cînd le vezi cheltuind sute de mii de yeni pe o poșetă, te întrebi cum de se descurcă cu banii.

Rostind ultimele cuvinte, Yoshikawa i-a aruncat lui Aoyama o privire care voia parcă să spună: „Pentru tine întreb chestiile astea!“.

— Nici eu nu prea știu.

Asami vorbea limpede, privindu-i pe rînd pe Yoshikawa și pe Aoyama. Nu lungea cuvintele nefiresc și nu își umplea propozițiile cu „ăăă“, „păi“ sau „deci“. Lui Aoyama i s-a părut totuși un pic încordată. Detecta un tremur slab în vocea ei. „Cum de îmi dau seama oare de lucrurile astea?“, s-a întrebat.

— Nu știu ce fac fetele care își cumpără genți scumpe și bijuterii. Probabil că se prostituează. Eu trăiesc într-o garsonieră și plătesc 70.000 de yeni chirie. Nu prea ies în oraș și nici nu am hobby-uri costisitoare. E adevărat, cu 150.000 pe lună mi-ar fi destul de greu să mă descurc, dar 200.000 de yeni îmi sînt de-ajuns ca să îmi pot permite să-mi cumpăr CD-urile și cărțile care-mi plac.

— Ce înțelegeți prin hobby-uri costisitoare ? a deschis Aoyama gura pentru prima oară.

Vocea îi tremura puțin și, imediat ce a pus întrebarea, s-a speriat ca nu cumva să fi spus vreo prostie. Teama i s-a risipit însă de îndată ce a văzut-o pe Asami zîmbind.

— Am o prietenă care crește pești exotici. A făcut un credit ca să-și poată cumpăra un acvariu imens și acum muncește și ziua, și noaptea ca să-l plătească. Altă prietenă colecționează pahare de vin din străinătate și pentru asta muncește ca dactilografă la domiciliu. Mi-a zis că nu mai doarme aproape deloc.

„Așa e“, și-a spus Aoyama. „Înainte nu aveai unde să găsești pești exotici, pahare scumpe sau alte asemenea lucruri. Acum, dacă te plimbi prin oraș, poți să vezi aliniate în vitrine fel de fel de lucruri de cea mai bună calitate : haine scumpe, bijuterii, animale de companie, și toate pot fi ale tale dacă ești dispus să cheltui bani. Dacă printre acestea găsești ceva pe placul tău, ajungi să risipești o grămadă de bani. Poftele sînt greu de stăpînit.“ Astfel de gânduri îi treceau prin minte lui Aoyama în timp ce se delecta cu vocea lui Asami, care îi pătrundea în urechi ca o limbă umedă și ca niște degete subțiri. Vocea ei lunecoasă și totodată metalică.

— Ce fel de cărți citiți ? a reluat Yoshikawa întrebările.

— Multe romane polițiste străine. Nu am un autor preferat. Cum să vă explic, nu îmi

plac neapărat călătoriile, dar sînt fascinată de orașele străine. În romanele polițiste sînt descrise adesea în detaliu străzile și locurile pe unde umblă personajele. Asta mă atrage la ele.

— Ce orașe vă plac, mai precis?

— Nu am fost nicăieri, probabil că toate! Nu am fost decît în Hawaii, iar Honolulu nu e un loc tocmai exotic. Însă mi-ar plăcea să merg oriunde, în Maroc, în Turcia sau în țărișoarele din Europa.

Cînd a pronunțat aceste nume, Asami a ridicat ochii și a privit undeva în depărtare. Aoyama se imagina deja plimbîndu-se împreună cu Asami pe trotuarele pietruite ale micului oraș german, de care îi era atît de dor. E primăvară sau poate începutul verii. Grădinile din fața caselor sînt pline de flori. Ascultă amîndoi cîntecul ciocîrliilor care zboară în înaltul cerului și privesc fluviul care curge liniștit, scînteind sub razele soarelui. Pășesc braț la braț pe vechiul drum pietruit. „Da, am locuit aici cîteva luni. Mergeam la biserică, o vizitam pe organistă și cam asta-i tot ce făceam. Mă culcam foarte devreme. Erau niște zile teribil de banale. Dar apoi m-am gîndit de multe ori ce viață minunată duceam. Era un trai frumos și liniștit, dar, cum să zic, poate că sună pretențios, era un trai solitar. Atunci am înțeles că în Japonia, chiar dacă ești singur, nu ai sentimentul acesta de solitudine. Încearcă însă să trăiești printre niște oameni a căror limbă nu o

vorbești bine, cu ochii și culoarea pielii diferite. Sentimentul de singurătate, chiar și atunci când ești înconjurat de oameni, te pătrunde pînă în suflet. Așadar, mi-am spus că trebuie să revin cîndva aici, împreună cu cineva. Să ne plimbăm astfel, braț la braț și să-i povestesc despre singurătatea pe care am trăit-o. Dar nu mi-am închipuit că dorința mea se va împlini, și încă într-un chip atît de minunat ! De aceea mă simt acum ca într-un vis !“ Fantezia lui Aoyama era dulce ca mierea. Inima îi bătea nebunește și a fost nevoit să inspire adînc de cîteva ori ca să se liniștească. „Ar trebui să întreb ceva“, și-a spus. „Dar, privind chipul lui Asami, n-o să mă pot desprinde din fantezia asta încîntătoare. Văd că Yoshikawa nu mai spune nimic. Ar trebui să întreb ceva esențial.“

— Ați scris în scrisoarea de intenție că, după de ați încetat serviciul, v-ați gîndit să mergeți în Spania.

— Da.

— Ați vrut să vă stabiliți acolo ?

— Am o prietenă la Madrid. O fostă colegă de balet. Era doar o idee, nu am făcut nimic concret în sensul ăsta, nici un fel de pregătiri. Nici eu nu știu dacă eram serioasă sau nu.

Asami a coborît privirea și ochii i s-au umplut de tristețe. Aoyama s-a înfiorat și și-a înghițit nodul din gît.

— Puteți să ne vorbiți mai mult despre balet ? a întreat cam încordat.

— Desigur.

Asami a ridicat privirea către Aoyama.

— Ați scris că ați avut un accident la șold.

— Întocmai.

— Trebuie să vă fi fost foarte greu să abandonați un lucru căruia v-ați dedicat atîta vreme. Desigur, dacă vă deranjează să vorbiți despre asta, putem să schimbăm subiectul.

— Nu e nevoie. Acum sînt în stare să vorbesc destul de obiectiv despre asta... cred!

Cînd a rostit ultimul cuvînt, un zîmbet trist i s-a ivit pe chip. Aoyama s-a înfiorat. Era un zîmbet care îți absorbea toate dorințele, în care îți pierdeai și cunoștința, și cuvintele, și trăirile.

— Vă rog să mă scuzați, dar din cîte țin minte, ați scris în scrisoarea de intenție că atunci vi s-au spulberat cele mai importante dorințe și că asta a semănat cu acceptarea propriei morți.

— Da, așa am scris.

Asami se uita încordată la Aoyama, încercînd parcă să înțeleagă ce anume urmărea. Lui Aoyama privirea ei i s-a părut greu de îndurat. Dacă ar fi mai aproape, doar ei doi, și ar trebui să-i spună ceva important, nu și-ar putea păstra cumpătul în fața acestei priviri.

— Lucrul ăsta m-a impresionat.

— A! a exclamat Asami încet, făcînd ochii mari.

— Cred că toți am trăit asemenea experiențe, într-o mai mare sau mai mică măsură. Cînd se năruie ceva și nimic nu mai poate fi ca înainte, indiferent cît ne-am zbate, singurul

lucru pe care-l putem face ca să ne continuăm viața este să acceptăm durerea și rănilile pe care le lasă în urmă. Am fost impresionat de faptul că o femeie atât de tânără ca dumneavoastră a folosit o metaforă atât de precisă, „să-ți accepți propria moarte“. Când am citit lucrul ăsta, mi-am zis : „Uite un om care și-a trăit și își trăiește viața cum se cuvine“.

După a terminat de vorbit, Yoshikawa i-a dat un ghiont pe sub masă. Aoyama l-a interpretat ca însemnând : „Bravo!“.

Asami Yamasaki a inspirat adânc, apoi a spus :

— Am suferit foarte multă vreme. N-am găsit nimic care să înlocuiască baletul. Toate eforturile mele s-au concentrat în a sfârși cu bine fiecare zi în parte. Și părinții, și prietenii mi-au zis că numai timpul le vindecă pe toate și eu însămi am crezut lucrul ăsta. Îmi doream să pot hiberna, pentru ca timpul să treacă mai repede, dar pînă la urmă am simțit că tic-tacul ceasului își urmează netulburat cursul și că în nici un caz nu mi-e bine dacă stau doar și nu fac nimic. E vorba de renunțare. Cel mai înfricoșător lucru din lume este moartea, nu? În sensul acesta mi s-a părut că seamănă cu acceptarea propriei morți.

— Ce zici? l-a întrebat Aoyama pe Yoshikawa imediat ce Asami a părăsit încăperea.

Yoshikawa a anunțat-o pe recepționeră că vor lua o pauză de un sfert de oră.